

Редехме се по дежурство за поддържане чистота. Понеже в етажа хората бяха много, сутрин когато ни пушаха до клозета и мийката малко време ни даваха, страшна олелия настъпваше. Блъскането беше много нередно и - кой успял - омил се, кой не успял - оставя след излизане на двора на чист въздух, около колелото /мястото за разходка, под контрола на надзирател/ - да се омие на дворната чешма. Надзирателите на затвора се държаха с нас много грубо. Това го правеха още повече, за да се харесат на началството си. А шефът им - Директорът на затвора /забравих името му/ беше един пияница, при нас идваше винаги пиян, погледнем ли го, ще ни наругае.

И все пак при такова напрегнато положение всички се стремяхме да се шегуваме и разсейваме лошото ни настроение. Даже аз си попеивах някои забавни песнички, след мен подемаше Никола Вапцаров, а след него захващаха и останалите. Особено това ставаше сутрин, когато се събуждахме. Никола Вапцаров ще подвикне: "Хайде бай Христо /аз бях най-възрастният между тях/ започвай!" И аз започвах: "Събуди ме мила мамо, раничко ме събуди!..." Много му се харесваше песничката. Стараехме се да бистрим и философски теми, но някак си не вървеше. Изходът на делото беше в мисълта на всички ни.

Съдиха ни в казармата на Свързочните войски, близо до затвора. През м.юли с.г. продължи разглеждане на делото. Бяха разпитани маса свидетели, но под внимание съдът вземаше за достоверно онова, което казваха агентите на полицията. На 23 юли 1942 г. четяха присъдите ни. Антон Иванов, Никола Вапцаров, Антон Попов, Петър Богданов, Атанас Романов и инженер Георги Минчев, заедно с още други четирима другари в нелегалност, незаковени, осъдиха на смърт и още същия ден във военното стрелбище са ги разстреляли, а на останалите дадоха разни присъди, като 21 другира "оправдаха"